

Uvodna beseda

Za nami je leto brez mask in brez mehurčkov. Za nami je častitljiva obletnica 120 let stavbe Mladika. Kljub visoki številki pa ostaja naša šola mlada. Šolo obiskujejo mladi, vedoželjni in ustvarjali učenci, kar dokazujejo številni izdelki tako literarni kot likovni.

Pred vami je izbor literarnih in likovnih vtisov sveta, kot ga vidi današnja generacija. Izpod peres naših učencev so nastale številne pesmi, zgodbe in pravljice.

Dragi bralci, vabljeni k branju in uživanju v letošnjih literarnih izdelkih in likovnih upodobitvah.

Dekliška šola Mladika

Piše se leto 1902 in mama me je vpisala v šolo Mladika. Prvi dan so nam razkazali šolo. Odšli smo v 1. nadstropje, kjer sta bili telovadnica in jedilnica. Ločeni sta bili z montažno steno, saj so jo ob slovesnostih lahko tudi odstranili, da je nastala velika dvorana. V jedilnici smo se učile strežbe, kulture pri pogrtnjeni mizi. Po stopnicah smo odšle v 2. nadstropje, kjer sta bili dve spalnici. V eni spalnici je bilo dovolj prostora za enaintrideset deklet.

Na drugi strani dvorane je bila garderoba, prebarvana z modro, namenjena oblačilom deklet. Nismo samo spale, jedle in kuhale, ampak smo se morale tudi učiti lepomisla, pravopisa, računanja, šivanje ... V učilnici smo lahko za eno mizo sedela štiri dekleta.

Želim si, da bi še šola naprej podarjala znanje vsem, ki še pridejo.

*Julija Berlič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

Aljaž Ciglar, 2. b

Odmor v 4. a

Četrta, četrta, tralalalala.

Že bliža se aktivni odmor, tralalalala.

Maks potegne s torbe šah,

Neja pleše že balet,

Nik pa karta že zares,

Četrta, četrta, tralalalala.

Zvonec zazvoni cin, cin, cin, cin,

učiteljica vstopi v razred naš, tralalalala.

Četrta a pri miru sedi in se pridno uči.

*Matic Biškup, Jan Haložan, Filip Ber, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

Ališa Šmigoc, 8. b

Drevo

Je prišla pomlad,
so rožce cvetele in drevce pele.
Sem pogledal tja,
je drevo spalo in sladko sanjalo.
Saj že je pomlad,
sem vzkliknil takoj in prepeval oj, oj.

Adam Žumbar, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

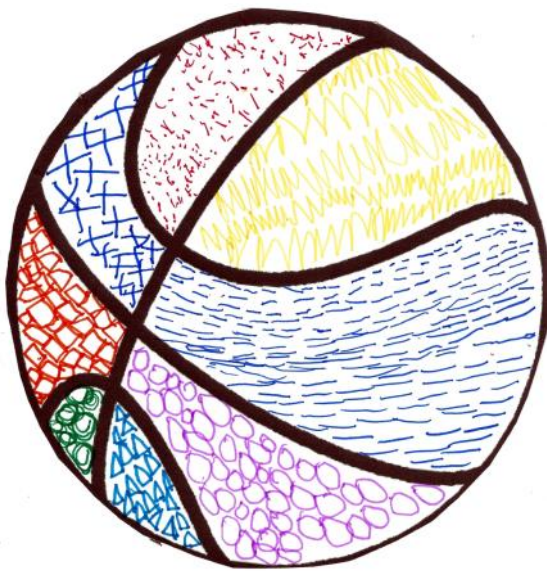
Moj prijatelj Neo

Neo je moj sošolec. Obiskuje 3. razred. Neo je majhne postave, ima rjave lase in rjave oči. Živi v Spuhlji. Z Neom se veliko družim. Skupaj se igrava, hodiva na pohode, trenirava nogomet. V pustnem času sva tudi kurenta. Upam, da bova za vedno ostal prijatelja.

Lan Kelc, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Julija Šimenko, 4. a

Naj Lenartič, 1. a

Družine so različne

Meni je ime Aljaž. Ukvarjam se z atletiko in gasilci. Obiskujem 2. a razred Osnovne šola Mladika. Mamici je ime Karmen. Striže pse. Atiju je ime Mitja. Njegovo delo je, da popravlja kovino. Mojemu bratu je ime Svit. Obiskuje 7. a Osnovne šole Mladika. Ukvarja se z atletiko in z gasilci.

To je moja družina.

Aljaž Ciglar, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

I. R. J.

I. R. J. najboljši prijatelji smo,
ali hočete vedeti, kdo so to?
Izidor najstarejši je,
Rok zelo športen je,
in Jan programerski tip je.

Dosti krat se skregamo,
a do jutri vsi skupaj smo,
vsak ima dosti sreče,
mi skupaj rečemo,
da vse kakor dobri smo.

Jaz rad jem sladoled,
onadva pa led,
vsi radi jemo sendviče,
vsi vemo, da kos rad skače,
vsi prav držimo nalivno pero.

Izidor Strelec, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Blaž Ber, 2. b

Moj delovni dan

Zbudim se ob sedmih zjutraj. Mamica mi pripravi zajtrk. Po navadi jem toast in pijem kakav. Ko pojem, se oblečem, si umijem zobe in se počešem. V šolo me pelje mami. Tam se učimo, igramo in spoznavamo nove stvari. Po končanem pouku gremo na kosilo. Domov grem z avtobusom, ki pelje pet do pol tri. Doma pojem kosilo, ki ga včasih skuha ati včasih pa mami, odvisno od tega, kdo pride prej domov iz službe. Po kosilu naredim domačo nalogo. Potem me ati pelje na nogomet. Tam treniramo in igramo nogomet. Ati pride po mene in mi pripravi doma večerjo. Nato se stuširam in si umijem zobe. Ko se uredim, si pripravim oblačila in pogledam televizijo. Spat grem ob osmih, zaspim pa ob devetih zvečer.

Klara Bedrač, 3. b

Zbudim se okoli pol osmih, se dobro pretegnem in se predramim. Nato si umijem zobe in se oblečem. Ko se uredim, si vzamem torbo, se obujem in oblečem ter objamem mamico in atija. Po navadi me ati zapelje v šolo. Ko pridem v šolo, stečem k omaricam in se preobujem v copate. Nato grem v učilnico, kjer počakamo s sošolci učiteljico. Ko pride učiteljica, se nam začne pouk. Po pouku pride po mene ati ali mami. Ko pridem domov me čaka kosilo, ki mi ga je pripravila mami. Po kosilu naredim šolske obveznosti. Nato si odpočijem. Ob 15:30 grem peš na verouk. Iz verouka me mami ali ati odpelje na balet. Po končanem baletu skupaj z mamico in atijem pripravimo večerjo in jo pojemo. Nato se grem umivat ter skrtačim zobe. Sledi skupno gledanje zabavnih oddaj in objemanje z mamico in atijem. Ob 20:30 se odpravim spat, da sem spočita za naslednji dan.

Isabel Maroh, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Lara Muršič, 1. b

Prijateljstvo

Z roko v roki
hodila bova na tej poti,
držala se bova z obema rokama
in nikoli naju nič ne zmoti.

Poti nama bodo ravne,
brez prepadov, strmin in ovir.
Če težave srečava,
jih skupaj premagava.

Vsak dan sva skupaj,
zvečer ali zjutraj.
Skupaj sanjava,
na krilih prijateljstva poletiva proč
in se skupaj izgubiva v noč.

Neli Cafuta, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Najdenček

Srečal sem lepega psička. Bil je bele barve.
Ime mu je Bor. Bor je zelo prijazen kuža. Je
zelo osamljen zato sem želel, da ostane z me-
noj.

Taj Drevenšek, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

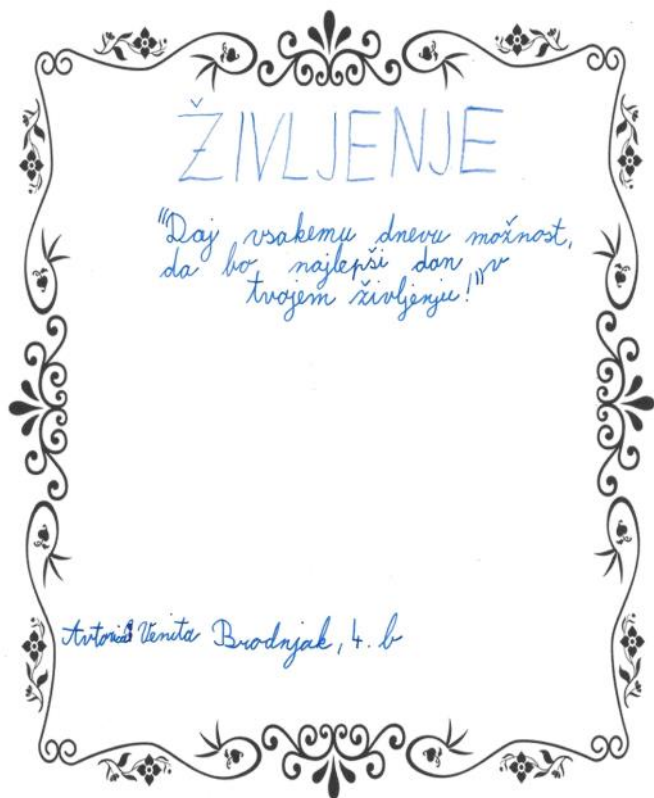

Marcus Planinc, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Najdenček

Nekega dne me je mami poslala v trgovino.
Na poti nazaj sem srečal najdenčka. Videl
sem, da je premražen in lačen. Odločil sem se,
da ga bom vzel k sebi domov. Doma sem mu
dal za pit in za jest. Mami me je vprašala, kako
mu bo ime. Dal sem mu ime Bron. Mami je do-
volila, da ga imamo. Zelo smo bili veseli.

Blaž Ber, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Življenje ni pravično

Živela sta dva črva, ki sta se pogovarjala.

Črv Mirko: »Dober dan! Kako je danes lep dan.«

Črv Marko: »Zdravo! Pa res je lep dan.«

Črv Mirko: »Si slišal, kaj se je zgodilo?«

Črv Marko: »Ne, kaj se je zgodilo?«

Črv Mirko: »Včeraj je izginil še en črv iz njegovega brloga.«

Črv Marko: »Ne morem verjeti.«

Črva Mirko in Marko sta se pogovarjala še nekaj minut, dokler ni prišla kokoš Marjana.

Kokoš Marjana: »Bežita, če lahko!«

Črv Mirko: »Beži!!!«

Črv Mirko pobegne in se skrije. Na žalost pa črvu Mirku ne uspe pobegniti pred kokošjo Marjano.

Črv Marko: »Neeee, prosim! Marjana, usmili se me!«

Kokoš Marjana: »Življenje ni pravično, tako pač je.«

In tako kokoš Marjana poje črva Marka.

Kiara Žohar, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Lara Merc, 9. a

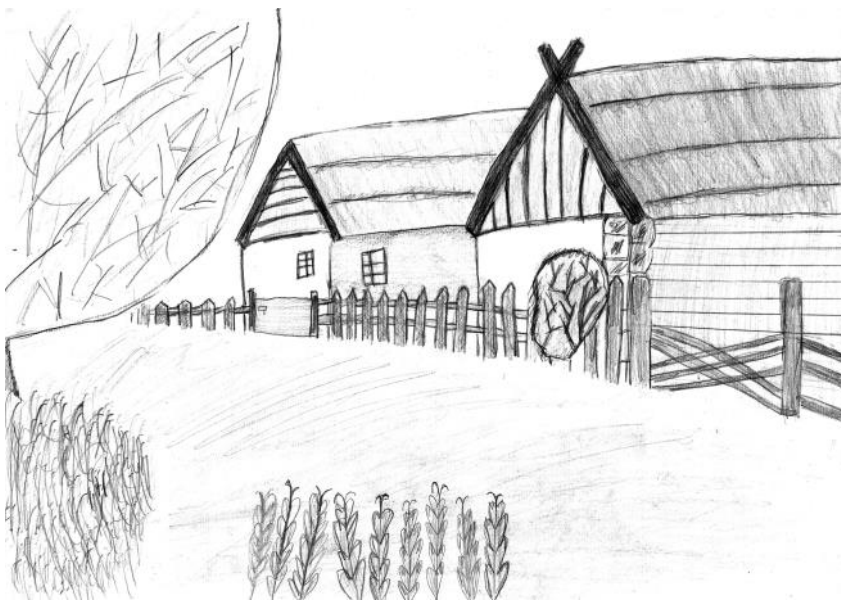
Zajec

Domišljija je v glavi.
Tam je en zajec mali,
ki skače po travi
in se rad hvali po bali.

Tam igra igre svoje.
Tam so barve njegove,
in števila naokrog,
kot velik krog.

Vsakega dneva pride ven.
Da bi imel lep gen,
poje en korenček,
ker je še dojenček.

*Ahmed Hušidić, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

Bine Goznik, 8. a

Pošast

Živela je zelena pošast,
ki rada imela je mast.

Rada približala se je trem vasem.
Imela je namreč navado,
da skoči še v pekarno.

Jedla je kruh in mast,
Saj to ji je šlo še posebej v slast.
V slast ji je šla tudi pogača,
ki pripravila jo je kača klopotača.

Rada imela je vse kače,
saj oboževala je njihove pogača.
Imela je velike oči, pa tudi malo moči.

Tako pošast je živela,
lepo življenje je imela.

*Črna Kuhar, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek*

Mladika

Ob naši šoli teče reka Drava,
pametna je vsaka glava.
Včasih smo prav nagajivi,
predvsem pa marljivi.
V naši šoli se imamo lepo,
nad našo šolo je vedno jasno nebo.
Pridni smo vsi,
od dela se kar iskri.

*Neža Meško, Hana Huseini, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Babine živali

Babi ima zelo veliko domačih živali. Enega psa Đonija, enega mačka Mikija, štiri golo vratnike, dve pičo linki, eno gosko, enega gosaka, enega pava, eno pavinjo, šest rac, veliko kokoši, tri peteline, sedem piščancev, 25 golobov in šest grlic.

Zelo jih imam rada, jih negujem in skrbim za njih.

Klara Klep, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Maksimilijan Kreft, 9. b

Živalska zgodba

Nekoč je živela deklica Frida. Zelo rada je imela živali,

kmetijo in rastline. Imela je kar 33 živali in od tega je najraje imela pse in mačke.

Ko pa se je Frida nekega dne zbudila in odšla nahraniti živali, je ugotovila, da njene živali govorijo.

Izza skednja so prihajali glasovi, ko je prišla tja je opazila le dve kokoši, ni vedela, kaj se dogaja.

Odšla je nazaj v hišo in pogledala naokoli, spet je slišala ta zvok, a tam je bil njen pes in njena mačka. Vedno bolj sumljive so ji bile živali.

Naenkrat je do nje prišel njen pes in začel govoriti. Frida ni mogla verjeti svojim očem. Rekel ji je, da naj jim pomaga najti čarobni dragulj, ki senahaja v votlini na Braču. Tako je Frida s psom Čarlijem in psičko Šapo ter mačko Rumbo odšla v votlino na Braču.

Ko so prispeli na Brač, so dolgo iskali votlino. Na poti so našli čarobni amulet, ki je sledil vsem ukazom. S Frido, so se odpravile v votlino. Tam je bilo polno pasti. Znašli so se v temi sobi, iz katere ni bilo izhoda. Ker se je soba napolnila z vodo, so začeli plavati. Tok jih je odnesel naravnost do votline. Tam so odšli do sobe, ampak niso vstopili, saj so se znašli v dvorcu. Tam so bila vrata, ki so jih odprli z čarobnim amuletom. Noter je bil hudoben kralj, ki so ga premagali in našli so dragulj. Živali so bile srečne kot še nikoli, ta dragulj je imel moč, da noben človek ne more mučiti živali.

Napotili so se domov, kjer so vse živali poletele od veselja. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Frida Dimovski, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Mlekojedanija

Nekoč je bila vas mlekojedcev. Imenovala se je Mlekojedanija. Ljudje v tej vasi so uživali samo mleko. Niso marali mesa in ne sadja.

Nekega dne se je v družini mlekojedcev zgodil čudež. Mama je dobila otroka. Vsako jutro ga je hranila z mlekom. Nekega jutra pa iz pipe ni več teklo mleko, ampak voda. Bili so panični. Niso imeli druge možnosti, kot da gredo v druge vas prosit za meso, žitne izdelke, zelenjavo in sadje. Končno so se opogumili in poskusili še nekaj drugega, kot samo mleko. Sprijaznili so se in ugotovili, da mleko ni edina hrana. A začel jih je boleti trebuh. Na srečo je tam živel zelo prijazen zdravnik. Dejal jim je, naj trikrat na dan vzamejo mlečno čokolado in sicer po zajtrku, po kosilu in po večerji. To jim je res pomagalo. Bili so hvaležni.

Zjutraj je začelo snežiti in so se zelo razveselili snežnega dne. Saj jih je belina snega spominjala na mleko. Toplo so se oblekli in se začeli kepati in delati snežaka. Naredili so si tudi iglu. Na koncu dneva so bili izmučeni, zato so odšli spat.

Bili so veseli, ker zdaj poznajo še druge vrste hrane in skuhati nove jedi.

Ema Štumberger, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Drava

O Drava,
Štajerskega kraljica prava,
zakaj si, draga,
tako rjava?

Kaj vse so ti v vodo dali,
katere vse odpadke
so vate odmetali,
katere kanale so zate
izkopali v smer,
ki ti ne paše,
zakaj?
Za udobje naše?!

O Drava,
kako trpiš
in čakaš,
da se nas znebiš.
Gotovo že čakaš ta dan,
ko vse nas odplaviš v stran.

Ambrož Čič, 9. b
Mentorica: Sabina Mlinarič

Slovenija

Slovenija je lepa država,
Ki jo zeleni gozd obdaja.

Nad njo je modro nebo,
Kjer sonce vedno sije močno.

Beli oblaki, visoka hribovja,
vse to se vidi iz Triglavovega obzorja.

Globoko morje in čiste reke,
vse to bo v Sloveniji še na veke.

Aleksej List, 9. b
Mentorica: Sabina Mlinarič

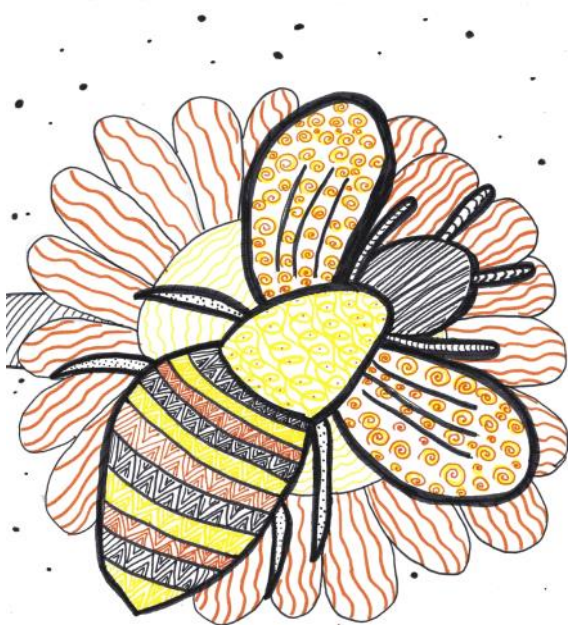

Ana Brmež, 4. a

Jezdec in njegove živali

Nekoč je živel jezdec, ki je bil kmet in doma je imel živali. Osel in tiger sta bili njegovi najljubši živali.

Imel je tudi zelo lep vrt. Na vrtu mu je nagajal zajec, ki je pojedel korenje, in krt, ki si je delal rove pod zemljo. Sredi vrta je imel kmet lepo mizo. Odločil se je, da si bo pripravil večerjo. Mizo na vrtu je pokril s prtom in si začel v loncu kuhati večerjo. V lonec je dodal začimbe in zelenjavo, a ko je lonec nesel do mize na vrtu, se je spotaknil ob kamen. Imel je moker hrbet, zato je hitro odšel v hišo po robec.

Tinkara Šel, 4.b
Mentorica: Karmen Plavec

Nekega jutra je opazil, da je na vrtu začel rasti

zvonček. Ko se je kmet naveličal biti samo doma, se je odločil, da gre v živalski vrt. Tam je opazil, da ima slon trobec, krava pa gobec. Ko se je vračal domov, je zagledal ob cesti izgubljenega psa. Kmet se je odločil, da bo psa vzel k sebi. V časopisu je objavil oglas, da podarja psa, ki ima zelo lep smrček. Čez nekaj časa ga je nekdo poklical in tako je kmet našel lastnika psa. Z lastnikom sta se zmenila, da lahko še isti teden pridejo po psa.

Tako se je tudi zgodilo; prišli so po psa in se zahvalili kmetu. Za slovo je dal pes kmetu še tačko, kmet pa mu je obljubil, da se bosta še srečala.

Ana Kocmut, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Kako skrbim za ptice pozimi?

Za ptice pripravim ptičjo krmilnico. V krmilnico vsujem ptičjo hrano. Ptičja hrana vsebuje različna semena. Krmilnico obesim na drevo. Iz ptičjih semen lahko pripravim lojeno pogačo.

Patrik Frank, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Čudežna pekarna

Nekoč je živel reven fant. Z mamo je živel v majhni hišici. Rad je pomagal ljudem. Poleg njune hiše je bil velik grad. Tam sta živela kralj in kraljica. Imela sta hčerko, ki se je hotela poročiti. Izbrati je hotela takega fanta za moža, ki bi ji zgradil tako kočijo, ki bi lahko šla po morju, po zraku in po kopnem. Ta novica se je širila po celi deželi. Tudi do mame in njenega sina je prišla ta novica.

Nista imela dovolj kruha in fant si je moral poiskati delo. Šel je v mesto, kjer je našel delo pri stari gospe v pekarni. Delo mu je šlo dobro od rok, zato je bila stara gospa zelo vesela.

Nekega dne je fant pozabil dati v kruh moko. Rekel je: "O joj, zdaj stara gospa ne bo vesela." Ko je to izrekel, se je zgodilo nekaj čudežnega. Pekarna se je zatresla in iz nje je padla moka v končan kruh. Takrat je bil kruh spet tak kot vsi drugi. Fant je ugotovil, da ta pekarna ni bila navadna pekarna, ampak čudežna pekarna.

Naslednji dan je mama v časopisih spet brala o hčeri kralja in kraljice. To je povedala svojemu sinu. Ta je takoj pomislil na čudežno pekarno, ki bi mu lahko pomagala. Ko je prispel v pekarno je potarjal: "Če bi le lahko naredil kočijo, ki bi šla po morju, po zraku in po kopnem." Takrat se je pekarna še bolj zatresla kot prejšnji dan in iz nje je padla prava kočija, ki je lahko šla po morju, po zraku in po kopnem.

Z njo je šel do gradu in jo pokazal kralju in kraljici in ju vprašal, če bi se lahko poročil z njuno hčerko. Kraljica mu je odgovorila: "Če zgradiš kočijo, ki bo lahko govorila, dobiš mojo hči za ženo."

Fant je šel nazaj v pekarno in rekel: "Kraljica noče, da se poročim z njeno hčerko, ampak jaz bom zgradil kočijo, ki bo govorila!" In tako se je pekarna zatresla in ven je padla kočija. Takoj se je fant odpravil na grad.

Ko ga je kraljična zagledala, ni mogla verjeti svojim očem. Res je videla govorečo kočijo. Tako je šla v grad in prišla ven s svojo hčerko. Kmalu sta se poročila in lepo živela do konca njunih dni.

Matevž Maguš, 1. a

Hanna Bender, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Narobe zgodba – Če dedek ne zna pripovedovati pravljič

Nekoč je živel punčka po imenu Rumena kapica. Imela je babico in strica.

Nekega dne je Rumena kapica šla v trgovino z živili. Pred trgovino je srečala Zlatolasko in tri medvede. Že dolgo se niso videli, od počitnic, zato so vsi šli v trgovino in si kupili čokolado. Ko so prišli iz trgovine, je Rumena kapica vprašala: »Kaj pa, če gremo skupaj na sladoled?«

Zlatolaska odgovori: »Ne morem, imam opravke za službo, pa mi najboljše ne gre.«

Rdeča kapica reče: »Jaz pa morem odnesti čokolado stricu, zato bom zdaj odšla. Se vidiva jutri.«

Rumena kapica je odhitela do strica. Ko je potrkala na stričeva vrata, je prišla ven žaba, ki je bila oblečena v njenega strica. Žaba je rekla: »Če hočeš dobiti svojega strica, moraš ugotoviti, v kateri sobi se skriva.

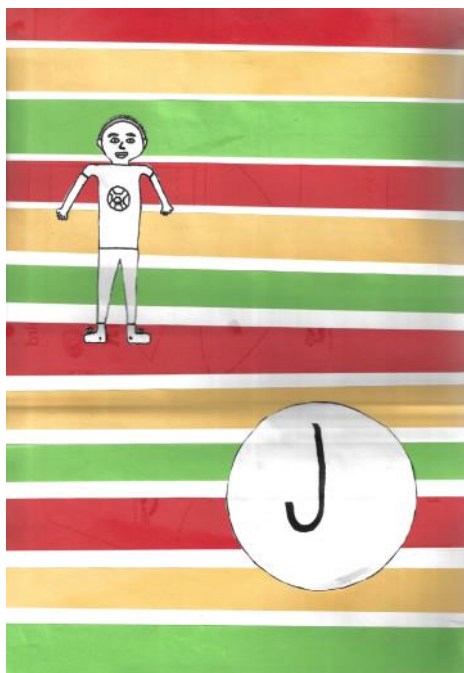
Rumena kapica je poklicala svojo pametno babico in jo vprašala: »Babi, kaj misliš, v kateri sobi se skriva moj stric?« Babi ji reče: »Mislim, da v dnevni sobi.«

Ko je prišla v dnevno sobo, je stric ležal na kavču. »Kako si to ugotovila Rumena kapica?« je rekla žaba. »S pomočjo moje pametne babice,« je odgovorila Rumena kapica.

Tako je lahko Rumena kapica razdelila čokolado, ki jo je kupila v trgovini, med strica in babico.

Živel so skupaj, srečni in veseli v tako lepem mestecu.

Katarina Šimenko, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Jaša Lovrec, 5. b

Tim jamski

Nekoč je živel Tim jamski. V jami, kjer je živel, je bilo mrzlo. Vsak dan je jedel dinosavre. Boril se je s pramedvedom in ga premagal.

Naenkrat je zaslišal BOOM. Vse je bilo naenkrat novo in moderno. Stolpnice, bloki, trgovine. Bil je sredi ameriškega vlemesta. Pred 100000 leti so brali žlobudravščino. Šel je tja, videl letake in jih začel jesti. Bili so ogabni. Razložili so mu, da to ni za jesti. Šel je naprej. Srečal je sonikježka. Z njim se je boril. Boj je bil hiter, ampak padel je nanj in ga sploščil. Našel je vas smrkcev in jih pohodil. Po nekaj dneh hoje je prišel na otok z dinosavri in jih poje-del. Ničesar ni bilo več. Bil je žalosten. Mimo je prišel papež Listek in Listavci. Odpeljali so ga 100000 let v preteklost.

Bil je presrečen. Živel je srečno in jedel dinosavre.

Tim Černenšek, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinešek

Neža Kolarič, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Kako je Urban moč dobil

Nekega dne je živel Urban. Rad se je igral zunaj na travi. Toda vsak dan, ko je bil na travi, so do njega prišli trije fantje in ga začeli tepsti.

Ko so mu to storili že devetič, je zbežal do jezera. Fantje so ga lovili, zato je zbežal do stare koč. Fantje so ga še vedno lovili in iskali. Zbežal je do majhne reke, ki se je vila v jamo. Šel je v to jamo in videl sedem palčkov, kako so kopali zlato. Vprašal jih je, kje se nahajajo. Odgovorili so mu, da so v čudežni jami. Rekli so mu tudi, da če si v tej jami nekaj zaželiš, to tudi dobiš. Zaželel si je, da bi lahko postal velik.

Ko je prišel iz jame so ga opazili trije fantje. Urban se je povečal, zato so fantje zbežali. Od takrat je živel lepo in mirno. Če je pa kdo kje potreboval pomoč, jim je seveda pomagal.

Urban Šamperl, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Mama

Mama res je zlata,
oba ima rada – mene in brata,
vedno se smeji,
ko v službo odhiti.

Včasih se sprašujem,
zakaj vedno se smeji,
nikoli obžalujem,
ko predolgo spi.

Naj malo še počiva,
da bo dobre volje,
vedno je igriva,
bolj kot vse veselje.

Je zelo zaščitna,
če se kaj zgodi
in precej očitna,
ko v plesu zablesti.

V objemu njenem,
vedno je toplo
in poljub na lice –
oh kako mokro.

Zelo rada jo imam,
nikomur je ne dam.

*Neža Meško, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Vita Maguš, 3. b

Objem ljubezni

Ljubezen nikoli ne spi,
le čaka, da zažari.
Ko pa se prebudi,
srce ovije ti.

Tako se vse začne,
ljubezen vedno čaka te.
Ko enkrat te v objem dobi,
težko te izpusti.

Ko ti v srcu zažari,
z močjo te prepoji.
In če je ljubezen
bolezen,
edino zdravilo zanjo si ti.

Ljubezen pa ni bolezen,
če si ji predan in trezen.
Zato pazi, da te ne
izpusti,
pazi, da v nov dan te prebudi.

*Gašper Eržen, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič*

Povodni mož - nadaljevanje zgodbe

Ob petih zjutraj pri Zalarjevih zazvoni telefon. Urškina mama, ki po hčerkinem izginotju z nestrpnostjo in s strahom čaka novico in tudi to noč ni zatisnila očesa, se obotavljajoče približa telefonu. Pristopi mož in jo opogumi, da se oglasi in vključi zvočnik. Srce jima močno bije in na drugi strani pričakujeta glas policista. A namesto tega slišita – Urško!“

„Urška!“ krikne mama. „Ti ne veš, koliko strahu si nam povzročila. Najraje bi ...“ „Mama, oprosti,“ jo prekine Urška, „a zdaj ni časa za to. Oglašam se ti prav na hitro, dokler moj mož še spi.“

Urška in njena mama sta se še nekaj časa pogovarjali in naredili načrt, kako bo Urška zbežala.

Tiste noči, ko bi morala zbežati, je tavalala po dvorcu povodnega moža in iskala izhod. Nato je zaslišala kričanje. Odšla je pogledat, kaj je to. Vstopila je v zelo temno sobo ter zavpila: „Ali je kdo tukaj?“ Posvetila je s svetilko. Zagledala je tri dekleta: Marjetko, Cvetko in Jožico. Vsa so bila oblečena v lansko modo, kar pomeni, da so bila tam vsaj eno leto.

Zmenile so se, da bodo skupaj pobegnile povodnemu možu. Dekleta so Urški povedala, da jih je povodni mož ugrabil, kot je ugrabil njo, in da bo čez leto ali prej pristala na njihovem mestu. Urška je rekla: „Ne bom ostala tu v teh cunjah. Ne bom ostala v tem smrdečem dvoru. Smrdi po ribah.“ Nato so skupaj poskusile narediti načrt in pobegniti.

Cvetka je vedela, kje je izhod, zato je bila glava načrta. Ko so odprle vrata, so čisto pozabile, da so na dnu Ljubljane, a so vseeno vdihnile in začele plavati proti površju. Ko so priplavale na suho, so se začele plaziti na breg. Marjetka, Cvetka in Jožica so hitro tekle proti mestu, a Urška je obstala, ko je videla, da so v Ljubljano prišli na obisk lepi koranti.

Začela je paničariti, saj je noben moški ne sme videti brez ličil. Na srečo ji je povodni mož prihitel na pomoč, priplaval je na površje in jo potegnil nazaj v vodo, v smrdeč dvorec. Za tem Urške zares ni videl nobeden več, razen povodni mož.

Ana Doleček, 8. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Julija Šimenko, 4. a

Moje srečanje s kurentom

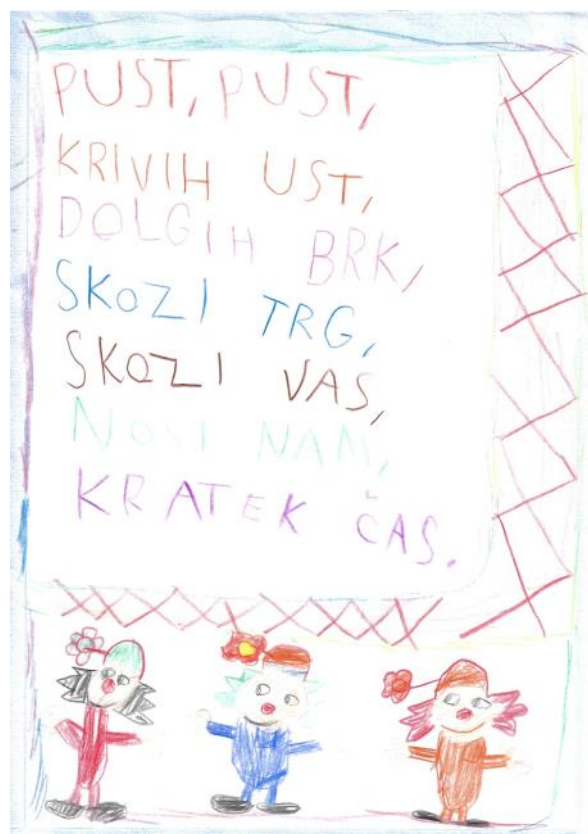
Na pustno popoldne smo se z družino odpravili na povorko. Tam smo videli kurante, hudičke, klovne in druge pustne šeme.

Ko sem videla hudička, sem dobila idejo, da bi se midve s sestro našemili v hudiča. jaz sem bila črni hudič, sestra pa rdeči hudič. šli sva po vasi, da bi dobili robčke. Srečali sva kurente. Z njimi sva se spoprijateljili. Bilo je zabavno kot še nikoli.

Vita Štumberger, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Eva Haring Kilnc, 3. a

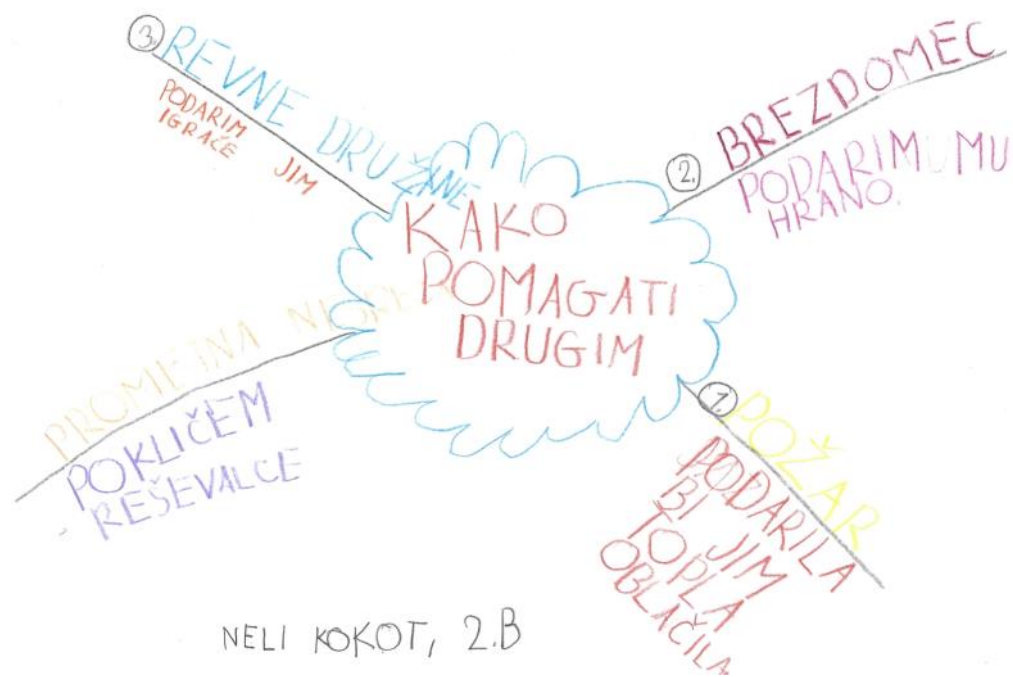

Alina Belšak, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Pust

Prišel je pust. Marko je pogledal skozi okno. Zunaj se je nekaj dogajalo. Šel je ven in pogledal, kaj se dogaja. Zunaj so bili kurenti, hudički in druge pustne maske. Hitro je odhitel po svoj kostum, saj so ga zunaj čakali prijatelji.

Maj Rihtarič, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Špela pade

Špela je šla na vožnjo s kolesom. Ko se je peljala po kamenju, se je spotaknila s kolesom ob kamen in padla. Nato je prišel k njej Nik in ji pomagal. Pomagal ji je vstati in pobral kolo. Potolažil jo je. Skupaj sta šla do Špelinega doma, med tem pa je Nik potiskal kolo.

Pešačila sta po vasi z lepimi lučkami in prišla domov.

Špela se mu je zahvalila za pomoč in ga objela.

Nina Hovnik, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Likovni PESEM
DREVO
ŽOJA ORTL, YA

V ZIMSKEM ČASU BI JIM NUDIL
TOPLA OBLAČILA, TER OBUTEV.

ODREKEL BI SE
SVOJIM PRIBOLJ-
SKOV. IN JIH
RAZDELIL MED OTROKE

STAREJŠIM LJUDEM
BI NUDIL POMOČ PRI
HIŠNIH OPRAVILIH.

KAKO POMAGATI LJUDEM
OKOLI HIŠE V STISKI

BI ŠČISTIL
SNEG IN ŠEL
V TRGOVINO, PO HRANO.

BREZDOMCA BI PELJAL
NA KOSILO.

DOMA BI SESTAVIL ŠPARAVČEK
IN VANJ METAL SVOJE
PRIHRANKE.

Matic Tomasino, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Kako skrbim za ptice pozimi?

Za ptice pripravim ptičjo krmilnico.
V krmilnico vsujem ptičjo hrano.
Ptičja hrana vsebuje različna seme-
na. Krmilnico obesim na drevo. Iz
ptičjih semen lahko pripravim loje-
no pogačo.

Patrik Frank, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Ivana Turk, 4. a

Neo Voršič, 3. a

Zimske sanje

Nekoč, v zimskem času, se je začelo zimsko rajanje. Na hribu sredi vasi so se otroci sankali, kepali in delali snežaka. Bele snežinke so padale z neba in otroci so jih občudovali.

Deklici Kaji je snežinka padla na dlan. Popeljala jo je nad oblake. Za Kajo se je začelo zimsko potovanje skozi snežno pravljico. Na oblaku si izbereta pot po kateri bosta potovali. Pot je peljala skozi snežno vas, kjer sta videli še ostale prijateljice snežinke. Skupaj so zaplesale in zapele pesem Bele snežinke. Potem jo je snežinka peljala nazaj domov.

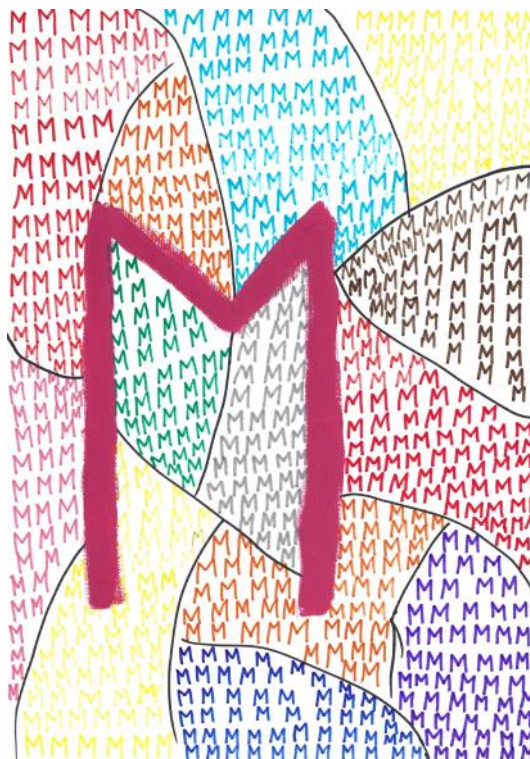
Kaja je pogledala svojo dlan in videla, da je na njej ostala samo še kapljica. To so bile zimske sanje, ki ji bodo ostale za vedno v srcu.

Ana Šamperl, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Izštevanka

Eci peci pec
miškam je za hec.
Eci peci pec
miškam je za keks.
Eci peci pec
miškam je za dres,
da z njimi bi nogomet igrale
in vse tekme zmagovale.

Lan Meolic Turner in Blaž Ber, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Maša Ciglar, 2. b

Moj prijatelj Neo

Neo je moj sošolec. Obiskuje 3. razred. Neo je majhne postave, ima rjave lase in rjave oči. Živi v Spuhli. Z Neom se veliko družim. Skupaj se igrava, hodi na pohode, trenirava nogomet. V pustnem času sva tudi kurenta. Upam, da bova za vedno ostal prijatelj.

Lan Kelc, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Katarina Šimenko, 4. b

Zakaj so babice?

Babice so zato,
da nas tolažijo,
kadar nam je hudo,
kadar slabo oceno dobimo.

Babice so zato,
da nam žepnino dajo,
kadar starši menijo,
da je ne zaslužimo.

Babice so zato,
da kadar nam je dolgčas,
pokažejo, kaj vse znajo
in kadar se starši jezijo,
se z nami smeji.

Babice so zato,
da se z njimi igramo
in v družabnih igrah jih pre-
magujemo.

Babice so zato,
da nam robček dajo
in ko smo bolni,
za nas skrbijo.

Babice so zato,
da nas na trening peljejo
in potem z veseljem po nas
pridejo
in nas domov odpeljejo.

Babice so zato,
da nam kite spletejo,
bonbone dajejo
in ko je čas ta pravi,
spat pošljejo.

Babice so zato,
da jih potolažimo,
pocartamo
in jim povemo,
kako srečni smo,
da z nami so.

Ajda Čuš, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Vita Maguš, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

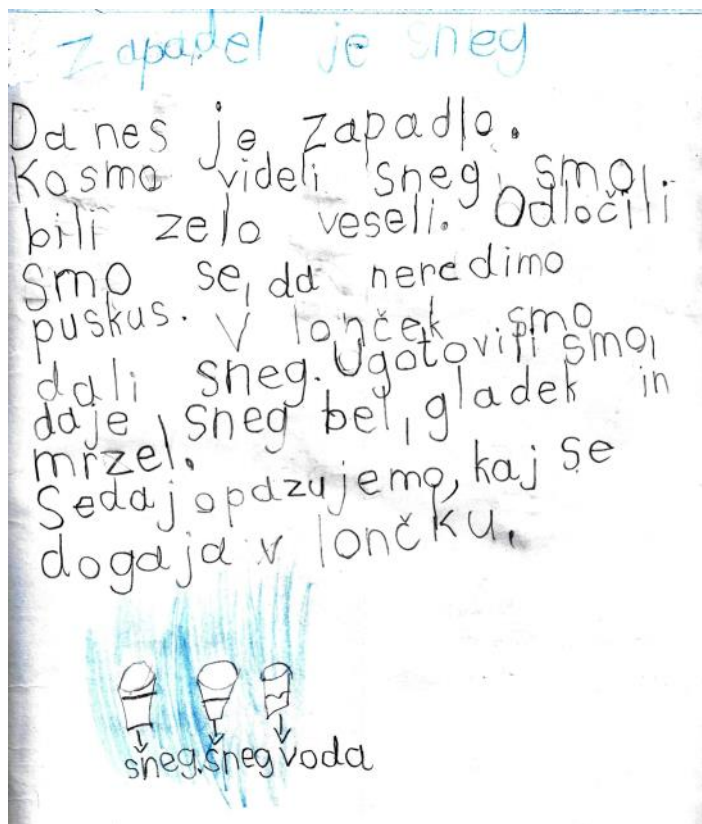
Čudodelna mizica

Nekoč v neki vasi je živela deklica Lara. Živela je sama, saj sta ji mati in oče umrla, ko je bila še dojenček. Živela je v ljubki mali hišici, ki sta ji jo zapustila starša. Lara je imela velik lep vrt, veliko dvorišče in polno živali. Vsi v vasi so mislili, da ima doma Lara čudež. Imela je majhno mizico, na kateri je imela vrč izvirske vode. Ko je Lara izvirsko vodo postavila na mizico, je voda postala zelena in dobila čudežno moč zdravljenja. Vsak v vasi je prihajal k Lari, ko je zbolel. Spil je malo čudežne vode z mizice in naslednji dan je bil zdrav kot dren. Ko je Lara šla po izvirsko vodo, je videla tri male zapuščene mucke, ki so znale govoriti. Vzela jih je domov in mucke so rastle, rastle in rastle. Lari so mucki polovili vse miši, zato je bila vesela. Čez čas je Lara odprla svojo mini ambulanto in postala vaška zdravnica.

Nekega dne pa je v ambulanto prišla neka ženska, ki je Lara ni poznala in Lari se je zdelo to čudno. Ko je ženska povedala kaj ji je, ji je, Lara dala čudežno vodo z mizice. Naslednji dan je ženska bila še vedno bolna in je, po vasi vsem govorila, da to voda sploh ne deluje. Lari je nekdo povedal, da je ta ženska čarovnica in da ji je verjetno začarala vodo z mizice.

Naslednji dan je Lara odšla po novo vodo in voda je delovala. Vsi so izvedeli, da je ta ženska čarovnica. Zaprli so jo v ječo in vsi so živeli srečno in varno do konca svojih dni.

Lara Roškar, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek

Gaj Kramberger, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Zakaj so babice?

Babice so zato,
da nam ni hudo,
kadar nam mama
česa ne dovoli in na nas kriči.

Babica reče,
saj ni hudo,
saj je lepo,
mama pa vsa blede
na kavču obleži in omedli.

Babice so zato,
da nas razvajajo
in nas med vikendom vzgajajo.

Babica je bistra
in modra kot čista voda.

Babica je kot knjiga,
polna modrosti,
dobrega srca
in zmeraj zame čas ima.

Katarina Kreft, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Mark Sprah, 3. a

Neža Kolarič, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Zimske sanje

Nekoč, v zimskem času, se je začelo zimsko rajanje. Na hribu sredi vasi so se otroci sankali, kepali in delali snežaka. Bele snežinke so padle z neba in otroci so jih občudovali.

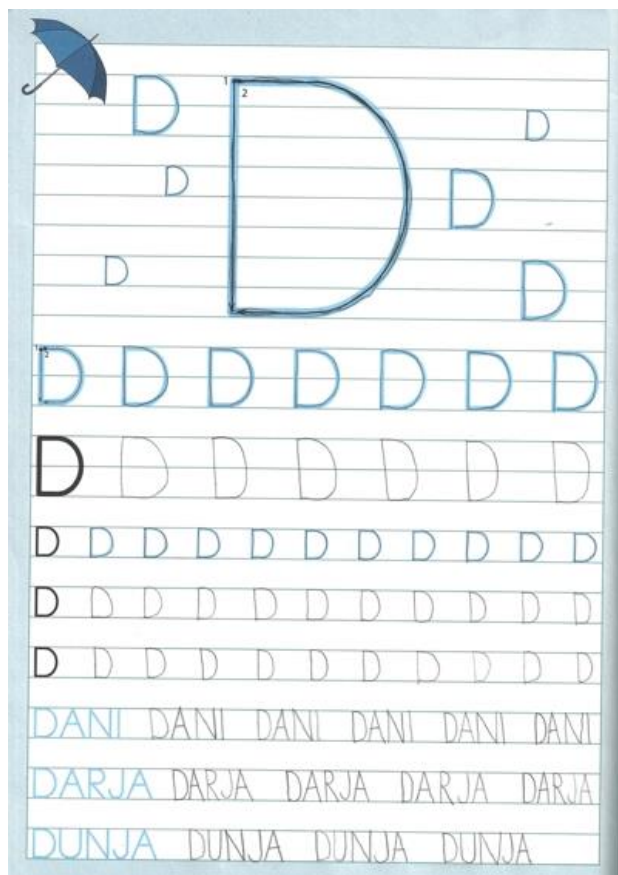
Deklici Kaji je snežinka padla na dlan. Popeljala jo je nad oblake. Za Kajo se je začelo zimsko potovanje skozi snežno pravljico. Na oblaku si izbereta pot po kateri bosta potovali. Pot je

peljala skozi snežno vas, kjer sta videli še ostale prijateljice snežinke. Skupaj so zaplesale in zapele pesem Bele snežinke.

Potem jo je snežinka peljala nazaj domov.

Kaja je pogledala svojo dlan in videla, da je na njej ostala samo še kapljica. To so bile zimske sanje, ki ji bodo ostale za vedno v srcu.

Ana Šamperl, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Lina Emeršič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Silva Ilec

Meta Strelec, 1. a

Moja prijateljica

moji prijateljici je ime Mila. Ima svetle do ramen dolge lase. Pozna se že iz vrtca, zdaj pa obiskujeva 3. razred. Skupaj sva doživeli veliko dogodivščin.

En dan mi je ostal še posebno v spominu. To je dan, ki sva ga preživele na oratoriju. Potem naju je prišla iskat Milina mama in naju odpeljala k njim domov. Veliko sva se igrali, smejali in ustvarjali.

Najbolj sem uživala ob večerji, saj sem prvič jedla tajsko jed pad thai.

Pri Mili včasih tudi prespim, včasih se greva skupaj drsat ali na sprehod. Rada se družim z njo, ker je dobra prijateljica.

Eva Haring Klinc, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Zgodba Povodnega moža

Povodni mož preišče vso Ljubljano,
a Urške videl nihče ni več.
Preiskal dvorano, preiskal Ljubljano,
a Urška zala se ni prikazala,
zato se odloči, da pesem naredi.

Piše in piše, a ne gre mu od rok,
a ko se spomni noči,
ko sta z Urško plesala,
takoj zapre oči in se mislim prepusti.

Na trg se odpravi in postavi pred ljudi,
zapoje jim pesem in množica zakriči,
pred njim stopi Urška in se nasmeji,
hitro sta se zasukala in ju že več ni.

Neža Cunk, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Katarina Šimenko, 4. b

Jan Kozic Šic, 4. b

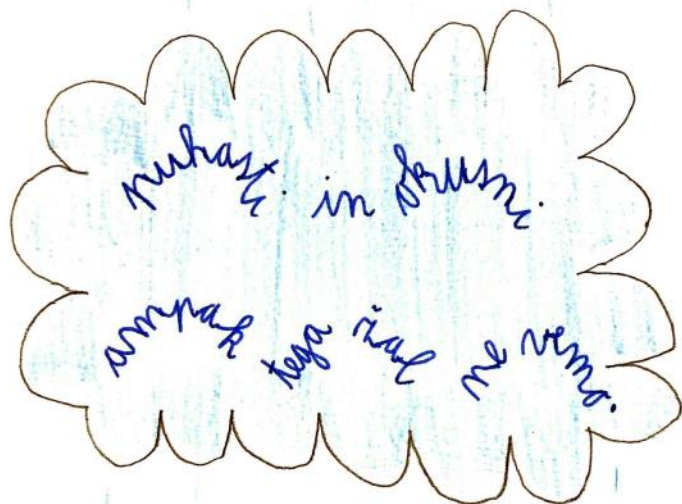
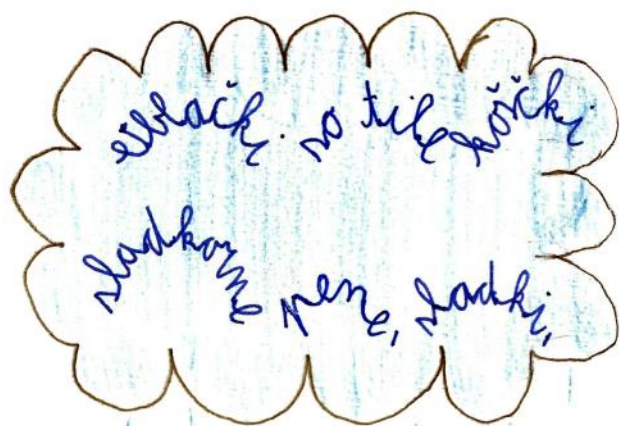
Urškina zgodba

Med valovi vrtela in vrtela sta se,
tako hitro da kamne odpihnilo je.
»Močno se me primi« ji reče,
»da te ne odnese«.
Kmalu ju v veselje prinese.

Al Urška zala je zatreskana bila,
da na Luni možaka je hotela imet,
tako da mogla na glas je zapet -
Njen glas ga močno začaral je,
tako da veseljce prineslo je še.

Povodni mož mogočen je bil,
je svoj plašč zavrtel in veseljce ubil,
»Oj, Urška moja res varujem te,
objemi ter ljubi zavedno me.«-
Na Luni zdaj srečno živele sta,
pozabila Ljubljana na tadv je vsa.

Eva Hvalec, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Vid Maračič, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Urškina zgodba

Pod vodo plesala sta vse do večera,
takrat se iz vode je Urška prikazala
Vsi so začudeno vanjo strmeli,
a ona bila je vsa nasmejana.
Ko videl Prešeren je Urško zalo,
je vedel kako se bo vse skupaj končalo.

Naslednje jutro je Urška spet na bregu
Ljubljanice stala in strmela v daljave
ter ga čakala. Seveda se je on spet
prikazal in skupaj sta zaplesala,
a tokrat daleč vstran od Ljubljane.

Zaplesala sta v vsa morja in širne oceane,
pod zvezdnim nebom in vesoljem,
sta plesala in plesala, sta plesala in plesala...
dokler se ni Urška iz sanj prebudila
in spoznala da so vse bile samo sanje.

Ajda Ciglar, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Srce

Srce rdeče je zelo,
saj z ljubeznijo je narejeno.
Srce ima rado vse ljudi,
četudi nesramni smo mi.

Adam Žumbar, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Sara Jurič, 1. b

Ljubezen

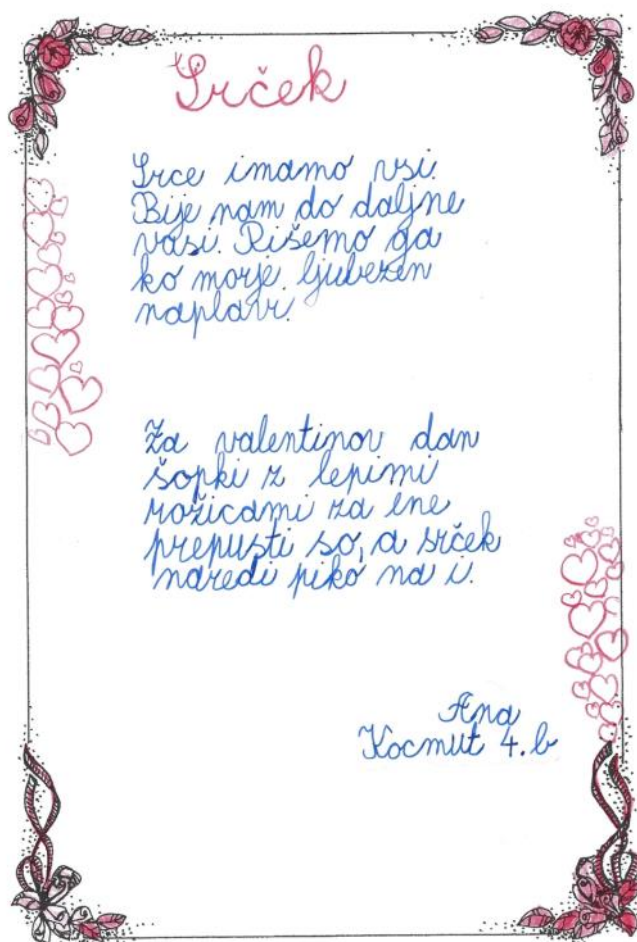
Ljubezen je velik dar,
žal pa tudi ni preprosta stvar.

Ljubezen takoj dobiš,
a pazi, da je ne izgubiš.

Ljubezen je igra, ki se ne neha,
le človek je tisti, ki prehitro/vedno odneha.

Ljubezen človek mora vračati,
včasih za svoja čustva tudi plačati.

Taj Janžekovič, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Gaj Kramberger, 2. a
Mentorica: Silva Forstnarič

Moja mama

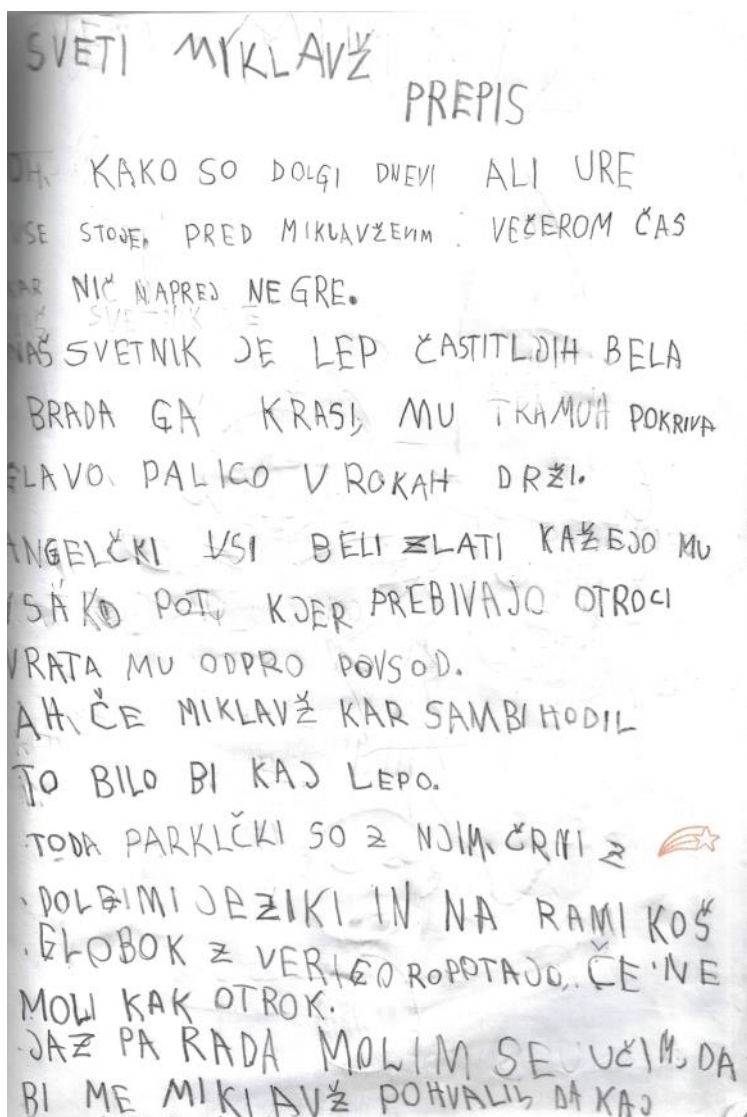
Vsaka mama si zasluži objem,
poljub in lepo besedo.

Vsaka mama si zasluži nekaj lepega
za vse, kar dela.

Moja mama je najboljša mama,
ker je skrbna in ljubeča.

Jaša Lovrec, 5. b
Mentorica: Nina Godec Meško

Toplina

Zoja Prosenjak, 1. a
mentorica: Tjaša Bratušek

Le kaj je to toplina?

Toplina je beseda, ki ti v dušo zareže.

Je polna veselja in sreče,
je občutek doma in družine
ter čisto nasprotje mrzle praznine.

Toplina je beseda, katere pomen je
neopisljiv,

prav tako pa neprecenljiv.

To je občutek, ki ga mnogo ljudi ne pozna,
zato velikokrat zaidejo na kriva pota.

Toplina je beseda, ki se nam včasih
samoumevna zdi,

čeprav to zagotovo ni.

Le kakšen je svet brez topline?

Tako hladen in prazen se zdi,
brez ljubezni in toplega doma živi
še vedno mnogo ljudi.

Če narodi bi se nehali bojevati,

če bi vsi znali drug z drugim sodelovati,

če bi vsi obilo hrane imeli

in se v toplih domovih greti,

če bi vsi otroci od staršev brezpogojno
ljubezen prejeli,

bi toplina bila v naših srcih zapisana
in sreča na vseh otroških obrazih narisana.

Tia Lana Lončarič, 9. b
Mentorica: Sabina Mlinarič

Zajček

Zajec je skakljal po gozdu, in se zabaval med svojim prostim časom, ko ga je nenadoma prijela lakota. »Joj! Kako mi kruli v trebuhu.«

Odločil se je in odskakljal domov po korenje. Ko je prišel domov, je imel samo devet korenčkov. Zato je moral iti še po več korenčkov, saj mu to ni bilo dovolj.

»Ne vem, kako imam samo devet korenčkov. Res sem požrešen.« je rekel in šel po korenje na kmetijo.

Na kmetiji je našel veliko polje s korenjem. Veselo ga je začel pobirati. Pridno jih je ruval, a kmalu so ga zagledali kmetje. Na srečo je bil prehitel za njih, zato jim je z lahka pobegnil.

Na poti domov se je tolažil, saj je bil žalosten, da je pobral samo dvanajst korenčkov.

Ko je žalosten hodil domov, je opazil tri druge zajčke, ki so bili zelo prezeblji in lačni. Bili so brez korenčkov in zelo žalostni.

Zajček se je odpravil do njih in jih je vprašal: »Kaj pa vi tukaj zunaj? Slabo vreme je vreme in mrzlo.«

Odgovorili so mu: »Nimamo doma, zato smo tukaj.«

Zajčku so se smilili.

»Ne morem vam dati veliko, lahko pa vam podarim devet korenčkov.«

»Ne potrebujem jih toliko. Upam, da vam bom vsaj malo pomagal.«

In je veslo odskakljal domov.

Sporočilo basni je, da ceni to, kar imaš.

Nel Škrinjar, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Klobuk

Jaz imam pa nov klobuk,
krasen je kot gozdni čuk.
Rubina dva krasita ga
in s pentljo se objemata.

Najbolj všeč mi je zato,
ker pisan je tako zelo.
Greje mi lase in obraz,
da ne dobi me mrzel mraz.

Julija Berlič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Gea Palir, 8. a

Jaka Ereiz, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Zabava v gozdu

Nekega jutra je lovec pogrnil mizo s prtom in si pripravil zajetek. Ko se je najedel, si je na hrbet nadel puško. Ustavil se je na vrtu in ugotovil, da mu po vrtu raje krt. Bil je jezen, zato mu je srce začelo razbijati. Jezen se je odpravil v gozd in ugotovil, da imajo živali zabavo. Zajec je skrbel za dobro glasbo, srna je plesala kot balerina, medved je skrbel za dobro pojedino, volk pa se je vs čas požrešno basal s hrano. Ko so zagledali lovca, so ga povabili na njihovo zabavo. Lovec se jim je s veseljem pridružil in so se zabavali do jutranjih ur.

Ana Brmež, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Čudodelna mizica

Nekoč je ob robu gozda stala majhna hišica. V njej so živele tri sestre in njihova mama. Dve sestri sta že imeli moža, najmlajša hčerka po imenu Iva, pa ni bila za nobeno rabo.

Njihova mati je postala pohlepna in je najmlajšo hčerko hotela prodati za služkinjo. Ona je to slišala in pobegnila v gozd. Bila je globoko v gozdu, sama in prestrašena. Naenkrat je zaslišala majhen glasek, ki je rekel: »Kaj počneš tu, globoko v gozdu?« Iva se je ozrla in zagledala majhno ptičko. Bila je vsa zmedena. In ko je prišla do sape, jo je vprašala, kako lahko govori in zakaj jo to sprašuje. Ptička je rekla, da ji lahko pomaga. Deklica ji je povedala, kaj se je zgodilo. Ko je Iva povedala do konca, je ptička rekla, naj ji sledi. Odpeljala jo je do velikega drevesa in rekla čarobno poved: »Vrata, odprite se.« Drevo se je zatreslo, in v njegovem deblu se je odprl prehod. Ptička je rekla deklici, naj gre v predor, saj jo znotraj nekaj čaka. Deklica je šla v prehod. Vstopila je v svetlo sobo, sredi katere je stala majhna mizica. Zaslišala je globok glas. Ugotovila je, da ji je govorilo drevo. Reklo je, da je to čarobna mizica in ko si nekaj zaželi, se bo to pojavilo na mizici. Drevo je tudi reklo, da ji to mizico podarja, ker vidi, da je dobrega srca. Kar naenkrat je zaklicalo: »Palčki, pomagajte ji odnesti mizico domov!«

Iz jamic se je prikazalo okrog dvanajst malih palčkov. Pomagali so ji odnesti mizico iz gozda in deklica se je vsem zahvalila za pomoč. Bala se je iti domov, ker jo je želela mati prodati. Spomnila se je, da lahko materi prinese kaj lepega in morda jo bo imela spet rada. Saj ima čarobno mizico!

Poskusila je, če čarobna mizica res deluje. Mizici je rekla: »Želim si, da ne bi bili več revni.« Mizica je malo zaškripala in na njej se je pojavila vreča zlata.

Zlato je šla pokazat materi in mati jo je zelo močno objela in ji rekla: »Oprosti, ker sem te hotela prodati, rada te imam.«

Starejši sestri sta bili ljubosumni.

Iva je končno živela življenje, kakršnega si zasluži.

Živela je srečno do konca svojih dni.

Morda mizica v njenem domu še stoji in čaka, da si Iva spet kaj zaželi.

*Iva Štrafela, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek*

Klara Klep, 4. b